

Familia Demeter

Din tinerețea lui, îndrumat de părinți și bunici credincioși, fratele Ilie Demeter și-a luat ca motto în viață Deuteronom 18:13 *"Tu, să te ții în totul/totului tot, numai de Domnul Dumnezeuul tău."* Și fiindcă a ales să slujească cu credincioșie singurului Dumnezeu adevărat, El 1-a purtat cu *"Graț întins și mână tare"* prin toate încercările care au venit asupra lui și a familiei sale. Dar să-i lăsăm pe ei să ne vorbească despre toate acestea....

Pentru început am dori să ne spuneți unde v-ați născut și unde v-ați petrecut primii ani ai copilăriei?

Ilie: M-am născut în satul Corn Iod, județul Bistrița Năsăud. Sunt al cincilea copil, din cei șase băieți cu care Dumnezeu i-a binecuvântat pe părinții mei. Bunicii mei au fost considerați chiaburi, iar când a venit colectivizarea li s-a luat tot ce au avut: pământ, moară, batoză, etc. Tatăl meu nu avră să lucreze la colectiv, motiv pentru care a avut o dispută mai aprinsă cu comuniștii și datorită

acestui fapt a fost condamnat politic trei ani de zile. Acesta a fost și motivul pentru care frații mei

nu au fost admiși să studieze în învățământul superior.

Străbunicul meu din partea mamei s-a pocăit în timpul primului război mondial și a construit o biserică pe pământul lui. De asemenea, și bunicul din partea tatei a fost un om deosebit, diacon, care a ținut cu strictețe la împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. Îmi aduc aminte de bunicul și de tata, cum în fiecare duminică dimineața se trezeau cu noaptea în cap pentru a hrăni animalele, apoi la ora 7 se trezeau pe noi copiii, ne spălam, ne îmbrăcam și la ora 8:30 ne urcam în căruța vara sau în sanie iarna și mergeam 6 km până la biserică la Milag. Acolo rămâneam și pentru serviciul de dupămasă. Animalele erau închise și nu mai primeau nimic de mâncare până seara când ne întorceam acasă; știau până și animalele din curtea noastră că duminica e Ziua Domnului. E o mare bucurie pentru mine că am putut crește într-o familie frumoasă și credincioasă. Gica: M-am născut în județul Botoșani, sat Negreni, iar la vârsta de aproximativ 5 ani am venit împreună cu părinții în Hunedoara. Primul care a venit a fost tata care a început să lucreze la Combinat, iar apoi am venit și noi, restul familiei. Sunt cea mai mare dintre cei opt frați ai mei. De asemenea și părinții și bunicii mei au fost oameni credincioși.

Când am venit în Hunedoara, am început să mergem la biserică baptistă de pe strada Popa Șapcă. Atunci era o construcție mică, și odată cu trecerea timpului s-a tot extins. Locuiam la Stufit și pentru a ajunge la biserică aveam un drum lung de făcut: treceam prin Combinat, iar apoi pe strada Romanilor până la strada Popa Șapcă. Nu era ușor de mers deoarece era departe, noi eram mulți copii, mijloace de transport nu erau, dar credincioșia părinților era mare și biruia toate aceste neajunsuri.

Perioada copilăriei și tinereții mele în biserică a fost o perioadă deosebită. Am făcut parte împreună cu sora mea Doina din prima serie de cântăreți din orchestra de mandoline. Fratele Ciocan a însemnat mult pentru noi, copiii și tinerii de atunci, deoarece vedeam râvna lui pentru lucrare și bucuria cu care ne ducea în misiuni și excursii.

Care din învățăturile transmise de părinți v-au rămas în amintire până acum?

Ilie: Unul din principiile tatălui meu era: "Câștigă-ți pâinea cu dreptate, cinste și omenie, fără să aduci prejudicii la nimeni, ci mai bine cedează din ce e al tău în favoarea altuia!"

Un alt principiu al părinților mei era să ajutăm pe oricine era în nevoie. De aceea de sărbători, mama ne trimitea cu plase cu diferite bunuri la cei mai săraci din sat. Curtea noastră era deschisă tot timpul pentru oricine. Mulți din sat intrau, își luau unelte de lucru, iar când terminau cu ele le aduceau înapoi. Ceea ce a rămas însă adânc întipărit în mintea mea, este respectul arătat de părinți pentru Casa Domnului.

Frate Ilie, dumneavoastră cum ați ajuns în Hunedoara?

Eu fiind olimpic la matematică am putut merge la facultate la Brașov, însă nu am intrat și atunci, unul din frații mei care era la Sibiu, mi-a spus să merg la o școală tehnică de construcții de acolo. Când am terminat școala am fost repartizat la Șantierul Naval din Constanța de unde am plecat în armată, iar la întoarcere nu mai aveam post. A urmat o scurtă perioadă la Târgu Mureș, apoi la Cluj.

În 15 noiembrie 1974 am venit în Hunedoara fiind "alungat" de comuniști din Cluj, unde lucrasem o perioadă la Direcția de Monumente Istorice și Cooperativa Solidaritatea. Într-o zi, secretarul de partid m-a chemat și mi-a spus că în Cluj sunt destui pocăiți și nu mai îmi dă drept de lucru. Am urcat în trenul spre Deva și m-am oprit la trustul de Drumuri și Poduri Industriale din Deva. Aveau nevoie de oameni, așa că am fost primit. Am venit în Hunedoara pentru a mă "caza" la familia Eugen și Lidia Păcurar, unchiul și mătușa mea. O perioadă de timp am locuit la ei, apoi am primit o garsonieră. Prin natura serviciului, eram foarte mult plecat în deplasări: Valea Jiului, Hațeg, am ajutat la extinderea fabricii de la Bârcea, etc. Totuși nici în acest loc de muncă nu am stat prea mult deoarece mi s-a redus postul și timp de 4 luni am stat fără serviciu. În acest timp am făcut câteva memorii la CC. al P.C.R., la primul ministru, la Ministerul Muncii, solicitându-le dreptul de a pleca în străinătate să muncesc, deoarece aici nu este nevoie de oameni calificați. După cele patru luni de "șomaj" am fost angajat cadiriginte de șantier la Fabrica de tricotaje din Hunedoara.

Cum ați ajuns să vă cunoașteți?

Ilie: Eram în biserică aproximativ 100 de tineri și petreceam mult timp împreună. Au apărut ceva discuții între cei mai în vârstă și noi tinerii, deoarece deși eram atât de numeroși, nu prea aveam posibilitatea de a participa la programele de închinare. După o perioadă am obținut o oră duminică dupămasă pentru programul tineretului. Tinerii erau atât de activi încât era nevoie de programare cu câteva duminici înainte. Așadar pot spune că ne-am cunoscut în biserică. În 23 aprilie 1978 am avut logodna, iar în iulie ne-am căsătorit.

Ce v-a plăcut la fratele Ilie?

Gica: În afară de ceea ce "izbește" ochii, mi-a plăcut faptul că era foarte activ în biserică și era un lider de tineret.

Ce ne puteți relata din istoria bisericii noastre?

Ilie: Am fost parte activă la toate lucrările bisericii. În 1976, chiar dacă eram tânăr, am ajutat la construcție, apoi la extinderea bisericii și construirea anexelor. Am participat la procesul care ni s-a intentat atunci când am construit fără aprobări. Am fost și atunci când în 1979 s-a despărțit biserica și am mers la Hațeg pentru a-l convinge pe fratele Dugulescu să fie "omul din spărtură". Asistând la o împărțire a bisericii, am hotărât împreună cu mai mulți tineri de atunci că atât timp cât Dumnezeu ne va îngădui în Hunedoara, nu vom mai lăsa să se întâmple lucrul acesta. Până acum Dumnezeu ne-a ajutat și chiar ne-a dăruit un locaș nou de închinăciune, cel de pe Aleea Parcului.

Spuneați ceva despre un proces...

Ilie: Cumpărasem casa lui Șoimoș pentru a putea extinde biserica. Trebuia să obținem autorizația de construcție, însă ea întârzia și nu prea erau speranțe că o vom primi. De aceea am demolat casa și am construit Camera Tineretului, biroul, bucătăria și grupurile sanitare. Am fost reclamați și ni s-a intentat un proces. La proces am fost apărați de fratele avocat Nelu Prodan. Unul din lucrurile care m-a impresionat, a fost că în timpul procesului, cu toată împotrivirea judecătorului, a citit din Faptele Apostolilor 2:42-47 arătând care este principiul de bază al creștinilor.

Sora Gica, datorită implicării fratelui Ilie, nu vă era teamă pentru familia dumneavoastră?

Nu îmi era frică deoarece știam că acolo sus Cineva îl păzește. Tot în acea vreme îmi amintesc că mergea și aducea Biblia de la Cisnădie, lucru interzis în acea vreme. Deși se făceau controale pe drum, Dumnezeu l-a păzit și nu i s-a întâmplat niciodată nimic. Nu mi-a fost ușor fiindcă tocmai o născusem pe Cristina și fiind atât de ocupat nu prea putea să mă ajute. Dumnezeu ne-a binecuvântat și am reușit să trecem peste toate și iată-ne aj unși bunici.

Ilie: Mergeam împreună cu Mitică Jugaru cu câte o mașină închiriată și aduceam Biblii și literatură religioasă. Odată, de la Sibiu la Hunedoara au fost 13 puncte de control ale miliției. De obicei puneam Bibliile între scaune în mașină deoarece controlul era aproape întotdeauna la portbagaj. Pe tot drumul nu ne-a oprit nimeni. La Sântuhalm, un polițist ne-a făcut semn să oprim, dar în acel moment a fost strigat de un coleg să meargă la cafea. Astfel am scăpat fără a fi controlați. Niciodată nu m-am gândit ce s-ar întâmpla dacă voi fi prins și închis. Dumnezeu mi-a dat putere să merg înainte fără teamă. Un alt eveniment pe care mi-l amintesc a fost atunci când a venit în biserica noastră cântărețul Dean Mitchell. După acel program am fost chemat la Miliție împreună cu fratele Ilic Popa pentru că promisem străini la biserică și am deranjat liniștea publică. Ne-au amendat cu câte 3000 de lei.

Cum L-ați simțitpe Dumnezeu în viața de familie?

Ilie: Am simțit întotdeauna prezența și protecția lui Dumnezeu în viața mea și a familiei mele. Fiind copil am stat la bunicii mei aproximativ 4ani. În acest timp am citit împreună cu bunicul Biblia de 2 ori. Când am citit istoria lui Iosif am plâns împreună. Pe mine, cred eu, m-au urmărit rugăciunile străbunicilor, bunicilor și părinților mei. Luna viitoare împlinim 30 de ani de căsnicie și pot spune că Dumnezeu ne-a dăruit tot ce aveam nevoie.

Știm că nu au fost puține încercările din viața dumneavoastră. Cum ați trecut prin ele ?

Ilie: În 1975 fiind detașat în Valea Jiului am urcat sus pe munte cu un camion. La un moment dat, acesta a rămas fără frâne și a început să coboare. Eu am sărit din mers, iar mașina s-a răsturnat

într-o prăpastie. Am scăpat cu viață atât eu cât și șoferul.

Una din cele mai mari încercări din viața mea a fost în 1995 când am mers pentru niște investigații la spital. În urma lor am intrat în comă timp de 7 zile. În tot acest timp biserica s-a rugat pentru mine. Am fost pus la aparate, iar doctorul Lazăr mi-a spus că am fost în moarte clinică și că doar 1 la un milion scapă cu viață în urma unei asemenea complicații. După cele 7 zile, când m-am trezit, am fost trimis la Timișoara unde am fost operat, iar în timpul operației am făcut hemoragie internă. Am fost spitalizat 40 de zile. În toată această perioadă nu mi-am pierdut încrederea în Dumnezeu și având Biblia încercam să citesc măcar un verset căci mai mult nu puteam. După 7 zile de comă, când m-am trezit, am citit versetul: *"s-o știți toți si s-o știe tot noroiul Cui Israel'. Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Jhristos din Nazaret..."* Și am știut că mă voi tace bine. Tocmai cumpărasem terenul pentru construcția noii biserici și cred că Dumnezeu a avut nevoie de mine. După ce m-am întors de la Timișoara am fost nevoit să învăț din nou să merg, să vorbesc, să mănânc. Nu a fost ușor. În toată această perioadă am simțit Mâna lui Dumnezeu peste mine. El m-a adus înapoi pentru că a mai avut ceva de lucru pentru mine. Din punctul meu de vedere a fost mai frumos să fiu „dincolo”. Dumnezeu mi-a arătat constelațiile, m-a plimbat printre stele... Nu pot descrie în cuvinte lucrurile fantastice și minunățiile care ne așteaptă „dincolo”.

Cum ați depășit această perioadă dumneavoastră, soția lui?

Aveam acasă 2 copii care aveau nevoie de mine iar la spital era soțul meu lângă care trebuia să stau. Nu a fost ușor. Fugeam de la spital acasă și iar înapoi. Aveam însă o pace și o liniște pe care sunt conștientă că numai Dumnezeu mi le-a dat în timpul acela. Chiar și atunci când doctorii ne-au lăsat să înțelegem că Ilie nu mai are nici o șansă eu nu i-am crezut. Am fost sigură că Dumnezeu este cu noi și ne va trece și peste această încercare. Îmi amintesc și acum ziua în care a făcut stop cardio-respirator și a intrat în moarte clinică; personalul medical era în alertă, se alerga într-o parte și în alta; mie însă nu mi-a fost frică. Nu pot să explic asta, însă am primit atunci, de sus, o putere deosebită și încredințarea că Dumnezeu este cu noi în acele momente și ne ajută. El are puterea să readucă la viață un om care este deja „dincolo” și să-l facă sănătos.

Ilie: Ceea ce doresc eu să specific este,că în acele momente nu mai ai grija celor de aici. Ai siguranța că cei care rămân sunt în Mâna lui Dumnezeu și El le poartă de grijă. Tu te duci „dincolo” și te bucuri de ce e acolo.

Dar la Timișoara?

Și acolo a trebuit să fiu alături de el. Ne-au ajutat foarte mult familia Dinu și Lidia Bulzesc. Ei au vorbit cu doctorii și chiar m-au găzduit în familia lor, de aceea le mulțumim și dorim ca Dumnezeusă-i binecuvânteze.

Trecând prin atâtea suferințe ce sfaturi ați da celor care sunt acum în Valea Plângerii?

Anul trecut, în octombrie, am avut pancreatită și nu a fost chiar ușor. În spital Dumnezeu m-a

ajutat să am o atitudine optimistă, frumoasă, de creștin. Chiar dacă eram la pat și nu mă putem ridica, am putut să-i încurajez pe cei din jurul meu. În încercare Dumnezeu ne trimite cu un scop: să cunoască aceia care sunt în jurul nostru (bolnavii, doctorii, asistentele) că noi suntem copiii lui Dumnezeu și El ne păzește. Nu trebuie nici să ne văietăm, nici să ne plângem. Trebuie să dovedim chiar în momentele cele mai critice din viață, la cumpăna dintre viață și moarte, că avem un Dumnezeu mare și puternic și nimic nu ne poate smulge din Mâna Sa.

Gica: Celor care trec prin încercări eu le spun să se încreadă în promisiunile lui Dumnezeu iar ca și încurajare doresc să le transmit Psalmul 46.

Cum este să fii un consilier creștin la Primărie ?

Când am acceptat să merg acolo am știut Că îmi asum o responsabilitate foarte mare deoarece toți m-au perceput ca un reprezentant al cultelor neoprotestante. Când a trebuit să aprobăm statutul de ființare a Consiliului Local eu am cerut ca toate ședințele să înceapă cu rugăciunea "Tatăl nostru" și aceasta să fie citită de președintele de ședință. A fost împotrivire, însă m-am rugat lui Dumnezeu și El mi-a dat izbândă. A fost un punct câștigat.

Este nevoie de cineva de la cultele neoprotestante la Primărie?

Da! Atunci când cei de acolo știu că ești de la pocăiți își schimbă atât vorbirea cât și atitudinea. Eu mi-am exprimat clar poziția: voi sprijini toate cultele din Hunedoara în ceea ce vor face. Chiar eu am fost președinte de ședință când am aprobat construirea bisericii greco-catolice lângă spital. Așa cum este nevoie de biserică pe pământ ca să oprească boala răului la fel este nevoie în Primărie de oameni ai lui Dumnezeu. I-am spus și lui Ovidiu Hâda că eu cred din toată inima că el va fi primar deoarece Dumnezeu are nevoie de un pocăit acolo. Bindecuvântarea vine de la Dumnezeu prin oameni i Lui! Spun aceasta gândindu-mă la poporul Israel: când împăratul împreună cu slujitorii și preoții erau cu frică și ascultare de Dumnezeu, în țară era liniște și pace și poporul o ducea bine; când la tron era un împărat rău care nu asculta de Dumnezeu, țara era în paragină.

Care sunt lucrurile care vă plac și care sunt cele care le-ap' dori schimbate în biserica noastră?

Gica: îmi plac foarte mult corul și orchestra bisericii. Eu cred că totul depinde de ceea ce avem în sufletul și inima noastră. Dacă noi ascultăm de Domnul și pășim cu credință înainte punând umărul la ceea ce se face, lucrarea va merge bine. Dacă punem însă „frâne”, lucrarea nu poate propăși.

Ilie: Ceea ce mi-aș dori eu este ca cei mai în vârstă să promoveze mai mult tinerii, să le ofere oportunități de slujire iar aceștia din urmă să fie mai activi în lucrare. Toate lucrurile se pot îmbunătăți: închinarea, ora biblică, serviciile divine... trebuie doar ca fiecare să participe la asta. Deși m-am retras din comitet, am spus că voi sprijini fie fizic, fie financiar orice lucrare bună care se va face cu tot ceea ce Dumnezeu mă va ajuta. De asemenea insist în dorința mea ca biserica noastră să aibă un administrator care să se ocupe de toate problemele administrative.

Aveți vreun motto personal sau al familiei?

Ilie: Din tinerețea mea am un verset care îmi place foarte mult: Deuteronom 18:13. De asemenea Proverbe 3, unde este vorba și de zeciuială. îmi amintesc că atunci când am început construcția bisericii am provocat frații și surorile să-și aducă la Casa Domnului zeciuiele. Pot spune că biserica noastră a fost construită 80% prin contribuția membrilor.

Gica: Versetul meu preferat este Romani 8:28.

Filip, ție ce îți place la biserică?

îmi place să cânt în orchestră și în corul de copii și vin cu bucurie la toate repetițiile. îmi place de asemenea la grupa de copii, unde suntem învățați din Cuvântul Domnului.

Pentru ce îi sunteți mulțumitori lui Dumnezeu ?

Ilie: Suntem mulțumitori pentru că ne-a binecuvântat cu o familie frumoasă, cu copii și nepoți frumoși și sănătoși care îl urmează cu credincioșie pe Domnul.

Data nașterii:

Ilie: 24.04.1951

Gica: 30.11.1955 Filip:

07.08.1996

Data botezului:

Ilie: 28.1.1971 ■ Gica: 28.07.1974

Interviu realizat de Emanuel & Liliana Popa